

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

XI. Aliquot sensa Ascetica.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

Duo præ-
lati ejus
verbis rap-
ti.

Anima è
purgatorio
orabant
ejus sacri-
ficia.

tiones & extases insolitas antehac non sanè exploratas, id quod nesciam, utrum de aliis memoriæ proditum sit. Duo Prælati, qui ipso Directore fecerunt Exercitia spiritualia, cum paucula quædam verba ex ipso audiissent, testantur se ita fuisse illuminatos, ut nunquam aliàs in prolixis meditationibus. Imò Episcopus Averfanus, simul audiit aliquos sensus, quos habuerat inter litandum, referentem, planè stetit attonitus, & tanquam raptus in extasim advocabat quantocyus domesticos & familiares, jussitque festinos adesse, ut audire verba, quibus tanta lux & expressio divinorum attributorum contineretur, possent, quæ ipsum dedissent in extasim. Erat Pater Julius deditissimus piis manibus in igne lustrico detentis, & sapissimè, ac quasi continuò pro ipsis faciebat præter plurimas orationes, & spontaneas pænas, quas pro ipsis ultrò suscipiebat, unde ipsi plurimum ejus sacrificiis adjuti crebrò ei se aspectabiles præbebant rogantes ejus suffragia. Sed tam de hisce visis, quàm de raptibus & aliis gratiis ab eo acceptis tempore Missæ rectiùs dicitur sequenti libro.

C A P U T XI.

Aliquot sensa Ascetica.

Illustrationes & lumina Patri Julio concessa à Deo in orationibus & in sacrificio Missæ, quæ ad salutem & perfectionem propriam, & proximi pertinent circa obligationes fidelium erga Deum ipsum, pro hac præsentè & altera vita, ac continent amorem ipsius erga Creaturas, attributa & perfectiones divinas, virtutes & beneficia Christi Domini, beatissimæ Virginis & Sanctorum, thesauros Ecclesiæ, & his similia, fuere tot & tanta quot diebus, ut non solum de iis ingens conscribi volumen pro instructione aliorum

aliorum posset, verum etiam ipse crescente ætate hoc magis profecerit, ac creverit in iis, eò major, quam in primis annis, seipso effectus, quanto inferior tiro est in studio literarum, qui prima discit elementa, perfecto & excellenti Doctore & Magistro sublimium scientiarum. Et loquebatur ipse de hac divina sapientia ita peritè, & scienter, ut cum infirmos inviseret, ac solaretur afflictos, plurimi eum sequerentur ac concurrerent ad eum audiendum, præter eos, qui quot diebus in hunc finem ad eum ventitabant omnis generis & conditionis personæ, adeò, ut sicut diximus, aliqui solum audientes eum loquentem de rebus divinis abirent in extasin, & non pauci desperati, perceptis pauculis ejus verbis reverterentur in tranquillum pacis & sanctæ spei. Harum maximarum Christianarum, per quas tanquam per cœlestis politices principia rectè gubernatur status animæ, plena sunt cuncta ejus scripta, & adversaria, ex quibus huc ego paucas duntaxat referam ad instruendum lectorem meum, ad quas reduci reliquæ facili negotio poterunt, suntque illa solida, & profunda fundamenta, super quæ ille cum divino auxilio altissimum suæ virtutis, & perfectionis struxit ædificium, quod ego multorum grandium Dei servorum nequaquam inferius duco.

Dicebat itaque homines spirituales esse feliciores cæteris etiam ex eo capite, quod essent certi & securi, in omni re à se fieri propriam voluntatem, quia illi semper efficaciter volunt id, quod Deus vult, id quod semper fieri necesse est, cum nihil sit, quod divinæ possit resistere voluntati. Et hoc esse illud; *voluntatem timentium se faciet.* Illi, qui timent Deum timore filiali, hoc est, pleno amoris, & desiderij non displicendi illi amabilissimo patri, omnes occupati sunt in implendo, & exequendo ejus beneplacito: unde voluntas Dei, & ipsorum voluntas est una eadèmq; res. Nec potest ille quicquam facere contra illorum voluntatem;

Homines spirituales sciunt se facere voluntatem Dei.

Quia illorum voluntas est voluntas Dei.

Dei voluntas & eorum, qui

amant
Deum, est
una volun-
tas.

Auditus est
usque di-
cite, fiat
voluntas
tua.

Exemplo
rem, decla-
raturum ibat.

Poterat di-
cere, se fa-
cere volun-
tatem Dei
sicut in cœ-
lo & in ter-
ra.

tatem; nec isti velle aliquid, quod ipsi non placeat, quia volunt id, quod ipse vult. Et Pater Julius hanc veritatem optimè intelligebat, quòd voluntas Dei erat ejus amorum unicum & tenerrimum objectum; quippe auditus est usque dicere: *Fiat voluntas tua*, tanta cum dulcedine, ut in hac vita majorem non agnosceret, quam adimplere perfectè ejus decreta. Et dabat ejusce rei perbonam rationem; aiebat namque, non est hoc in substantia, utile Dei, nec honor ejus, sed honorificum supra modum, & commodum creaturis, ad eum modum, quo summopere utile esset, & honorificum alicui pauperi familiæ, cui omne humanum deficeret subsidium, si quis nobilis, dives, sapiens, potens satrapa ipsam adoptaret in suam curam & gubernationem, ita ut ipsa posset stare attenda ejus jussibus, & dicere ipsi: *Fiat voluntas tua*, & ipse præscribendo illi leges, & directiones, ut omnia fierent, sicut ipse vult, ac sua prudentia, auctoritate ipsam liberam, & securam faceret omnis periculi. Eodem modo quòd Deus se demittat, ut nos viles, improvidi, ignari nostræ utilitatis homunciones, omnium rerum indigi tam quoad corpus, quàm quoad animam in medio tot insidiarum inter hostes tam manifestos, quàm occultos possimus ipsi dicere: *Fiat voluntas tua*, & ipsi hoc placeat, & nos sub suam acceptet obedientiam, qui scit, & potest, & vult omne id, quod est pro nobis melius, est ejusmodi favor & gratia, ut pauci eum cognoscant, & pauciores eo perfruantur. Verùm optimus Pater Julius eò pervenerat, ut ipso perfectè perfrueretur, & in eo experiretur eam tranquillitatem, & pacem, quâ gaudent beati; Et poterat dicere, se facere voluntatem Dei, *sicut in cælo & in terra*: quia nulla res, magna vel parva, prospera vel adversa, qualiscunque ea foret, sufficiebat perturbandæ ejus serenitati, & ipse semper erat concolor cum voluntate Dei, quam in omnibus rebus æqualiter agnoscebat. In hac exercita-
tione,

tionem, quæ potest dici beatorum, erat in numero illorum Dei servorum, qui, quoniam in iis magis amor cordis & affectus voluntatis quam discursus intellectus & lumen rectæ rationis operatur, contenti sunt in æternum damnari, ut tanto perfectius divinis adhæreant decretis; quasi Deus possit ad perpetuum exilium à beata sua facie inter pœnas sempiternas condemnare carissimos amicos suos, & dignissimos se videndi, hoc ipso, quod ob amorem sui contenti sunt in perpetuum eo privari; in quo clarè apparet contradictio. Verùm amor divinus, qui & ipse in hoc possit dici cæcus, non respicit, ut dicebam, non attendit tot rationes, & finit se ulterius portari certo cum impetu digno laudis & meriti; ut non advertat, utrum, dummodo obedientem se nutibus Dei exhibeat, ex paradiso cadat & præcipitet ad inferos. Ita reperio ego annotatum 21. Februar. anno 1610. in Diariis Patris Julij proposuisse ipsum sibi sub vesperum hanc Dei voluntatem, mandantis illum ad æterna supplicia, seseque tantâ cum pace & quiete ad hunc infelicissimum statum accommodasse, quem sibi vivaciter imaginabatur, ut nihil inde turbaretur, neque commoveretur illis usus verbis. Deus ita vult, tanquam perfecta quadam quinta essentia potente infinitum illud amarum contemperare.

Habebat ille ejusce rei magnam quoque rationem ab aliqua similitudine petitam, quæ quantum ad nos, non quantum ad Deum, & justitiam ejus, potest habere suum pondus. Ratiocinabatur igitur in hunc modum; si olus vel gramen comestum à bove conquereretur se malè tractatum à bove, ipsum id immerito faceret, & certè si uteretur ratione, non egrè ferret, imò gauderet summo opere, quòd concurrisset ad sustentationem cujusdam viventis tam utilis & necessarij homini, in quo ipsum deberet acquiescere, tanquam in re excellentiori se, & ad cujus conservandi finem

Ita adherent voluntati Dei, ut contenti essent damnari.

In quo clarè apparet contradictio.

P. Julius composuit se summa cum pace ad statum damnatorum, si esset voluntas Dei.

Pulchra similitudo bovis comedentis olus.

Ratiocina-
tio conclu-
dens.

Mod^o sub-
jiciendi in-
tellectum.

Tranquil-
litas perpe-
tua P. Julij,
sive impe-
traret gra-
tias, sive
non.

Modus co-
gnoscendi
volunta-
tem Dei.

ter simili-
tudines per
altulos &
officia,

finem ipsum est ordinatum. Pari modo hominem da-
mnari ad supplicia æterna res est minimi momenti, intuitu
summi boni, quod est, fieri voluntatem divinam, sanctam,
perfectam, absque ulla comparatione supra omne aliud
bonum: ex quo ille debet longè magis gaudere, & conten-
tus esse, utpote cui subordinatur, quam triftari, & dolere de
illo suscepto ex amore Dei, cujus suprema ordinatio oportet
ut sit regula irrefragabilis ad omnia ea, quæ sunt infe-
rioris ordinis & inclinationis. Sic ille conabatur intelle-
ctum suum subjicere, sed non ita emollire cor suum, in quo
accendebat incendium amoris castissimi, & dignissimi pa-
radiso, succellum etiam ex ipsis Acherontis flammis, & titionibus.
Qui ne impediret voluntatem Dei, acquiescebat de æterno suo malo,
facile sumi potest conjectura de aliis sinistris eventis, quàm illa
pacato cum animo, & tranquillo esset excepturus; unde, sive
obtineret gratias pro se vel aliis petitas, sive non, etiam spiri-
tuales, semper erat contentus & serenus. Si evenirent infortunia,
& ærumnæ, omnia acceperat animo & vultu tranquillo & pacato.
Ut certius & meliùs intelligeret, quæ esset voluntas Dei, dicebat,
omni modo procurandum esse, ut simus illi præsentem, & ille
nobis præsens assistat.

De hac beata utrinque præsentia incredibile dictum
est, quantas ille inventiones excogitaverit: Nunc utebatur
creaturis, tanquam scalis ad ascendendum in conspectum
Dei; nunc similitudinibus nobilissimis & diversis ad ex-
primendam in se imaginem vivam; Nunc titulis excellen-
tibus ad significandum varia officia, quibus Deus fungitur,
tam in interno animæ nostræ per spirituales illapsus, quàm
in externo quoad sensus corporis per creaturas, quæ nobis
inserviunt: applicando hoc totum ad odorandum, gustan-
dum, tangendum, audiendum & videndum in ipsis suo
modo Deum ipsum. De diversitate & varietate modorum
ad

ad concipiendum DEVM præsentem aptorum reliquit multas & insignes instructiones, utilisque futuras personis orationi deditis. Et fuit in hoc proposito ejus axioma, rem esse admodum vilem & ab animalibus desumendam, sine re impediri aspectum Dei à laquearibus & valuis cubiculorum, à tectis domorum, ab arcu cæli; si enim cogitatio per res caras volat celeriter in Franciam, Hispaniam, ad Indos, absque eo, quòd timeat occursum montium, tempestates maris, inimicorum insultus; penetrat cælum auxilio speculationum scientificarum, absq; eo, quòd terreatur à motu usque adeò veloci tantæ altitudinis; quanto magis, si Deus ipsi esset in corde, iret ad eum inveniendum, ad detinendum se cum illo in paradiso? quamvis ille non opus habeat hac re, quia Deus semper venit ad eum inveniendum, & semper est prope ipsum: unde maxima fit & enormis despectio summæ illi majestati, ipsi non dare audientiam, & vertere se ad creaturas longo tempore, & aliis de causis, quàm requirat honor & gloria divina. Porrò creaturas ipsas non debere nos impedire à videndo Deo, imò tanquam nobiles comites excubitores introducere nos ad audientiam, & præsentiam Dei, sic ille explicabat. Si Deus esset sol, & ejus radij creaturæ, quæ prodeunt à sua omnipotentia, ita ut unus radius esset veritas, alius bonitas, alius pulchritudo, alius fortitudo, & ita de aliis perfectionibus creatis, quæ de supernis diffunduntur ab illo patre luminum in inferiores res creatas: qui videret unum illorum radiorum, tantum abest, illum impediri, ut etiam per illum deberet ascendere ad videndum melius solem ipsum; & quòd altius ejus visio, vel cognitio ascenderet, hoc propius accederet ad solem. Hoc sanè eodem modo se habere creaturas nobiscum, esse quasi radios diffusos à divinitate, ad modum, ut, si ego experior in palato suavem dulcedinem, vel dulcem suavitatem, dicam mihi ipsi: hoc est

Ee

unum

Reliquæ
instructio-
nes de va-
rietate con-
cipiendi
Deum præ-
sentem.

Res indi-
gna finire
se impediri
à conspe-
ctu Dei, la-
quearibus,
tectis, mu-
ris.

Creaturæ
debent nos
introduce-
re ad au-
dientiam
ad Creato-
rem.

A creaturis
quomodo
ascenden-
dum?

Ex parva
scintilla
magnum
incendium

Mirabatur
non omnes
homines
percipere
illam divi-
nam quasi
fragran-
tiam &c,

Ardentissi-
ma oradi-
sitis.

unum nihilum in creatura, si per hoc tendamus sursum ad Creatorem, unde dimanat, o quantum crescit, o quam infinite majus! Tali modo pura anima Patris Julij, quæ instar tersissimæ cristalli recipiebat in se divinas illustrationes, reflectebat solem justitiæ ejus radiis illustrata. Ex hac hujus sanctæ lucis reflexione, & fervore spiritus divini scimus multos sanctos in tenerrimam dulcium lacrimarum pluviam liquefactos, illud suave, quo in rivulis fruebantur, reflexisse ad illud multum, quod erat in fonte. Tantum se consumebat, & diffuebat in latos planctus Pater Julius, sicut alibi diximus, in contemplando Deum solum per reflexionem rerum ab ipso creatarum. Quod si ad illud modicum externum & naturale lumen, quod illæ à se possunt conferre ad cognitionem divinæ essentiæ, accendebatur tantum incendium cælestis amoris in illo dispositissimo ad concipiendam flammam corde, quilibet jam sibi facile imaginari poterit, qualia incendia ab illis internis supernaturalium luminum facibus consurrectura fuerint, quibus Deus ipse per se absque creatæ rei interventu, sese in animum ejus infundebat? adeo ut diceret se illum habere tam præsentem, quàm suum proprium intelligere, suum desiderare, suum amare ad mensuram planè extraordinariam. Et capiebat eum multa admiratio, non omnes homines percipere in se illam quasi irradiationem, & odorem divinum, neque videri Deum præsentem in interno, quasi ex parte omnium rerum ipsis occultarum; cum sit verissimum illud, *non longè abest ab unoquoque nostrum*, &, dum quasi continuo in illo secreto obviam habent amicum, ita bonum, ita carum, ita potentem, non tractare cum illo familiaris, non obtinere, & auferre ab eo, quidquid peterent. Atque hinc nascebatur in illo ardentissima semper orandi sitis & gustus, cum affirmaret, parum duntaxat orare, & solum modico tempore agere cum Deo, non aliud

edc.

esse, quàm forbitiunculam de generoso & optimo vino delibare, quæ potius accenderet sitim, & tormentum exaugeret, non posse illo bono satiari, quod delibatum esset. Ad hujus ipsius facem luminis, quod ipsi valde vivaciter objiciebat præsentia Dei, videbat admodum clarè ejus perfectiones, proprios, & aliarum creaturarum nævos, & facta comparatione infiniti intervalli ab harum vilitate ad excellentias illius dicebat, non habere se tantum animi concipiendi, quomodo tantum audaciæ cadere in humanam mentem possit, ut Deum offendat, & dehonoret. Hinc ad morem illius, qui alteri maximum desiderat bonum, & illum suum omne bonum æstimat, quod semper cuperet laudare, & audire laudari ab aliis, identidem se impendebat laudando DEO; Et pleni sunt libri ejus modorum Deum laudandi, de quibus ille jam de more, & consuetudine utebatur, cum delectu tamen, psalmis, qui magis essent ad propositum in hunc finem. Non faciebat unquam orationem, quod tamen ipsi frequentissimum erat diu, noctuque, cui non hanc, quam ille vocabat Dei laudem, distincta à meditatione & contemplatione præmitteret, quæque temporis spatio durabat satis notabili, qua cum etiam mane experrectus auspicabatur diem. In hac aiebat habere se certam quandam ambitionem sanctam, dignam, quam quilibet bonus æmuletur, nisi velimus privilegium appellare, quod Deus hujusmodi suis amicis impertitur, acceptandi eorum laudes, & admittendi in numerum & chorum Sanctorum, Angelorum, & piorum manium in purgatorio igni detentorum, & justorum in terris, ut simul conficiant concentum divinæ majestati gratissimum in Ecclesia militante, & triumphante, ac dicere possimus confidenter cum psalmistâ; *ut gloriemur in laude tua*. Hanc dignitatem & excellentiam ille creberrimò exaggerat cum incredibili commiserationis sensu erga illos miseros, qui,

Pleni ejus
libri mo-
dorum
laudandi
Deum.

Unus Cho-
rus laudan-
tium deum.

Miseri, qui
se ab eo ex-
cludunt.

Eriam
aloga
Deum
laudant.

Soli Deo
superlativi
competunt.

Amicus
Christi bo-
nus quis?

Ad exem-
plum mor-
tis Christi,

sive deim infideles sint, sive mali christiani, ab hoc magno bono, & honore se excludunt, ab honore, inquam, cætero- qui creaturis rationis expertibus non negato, quippe & illa suo modo Deum laudant, & ipsi hymnos cantant. Vnde ipse totis viribus conabatur refarcire horum oscitantiam, defectum, & incuriam. Voluit insuper, ut in depromenda laude creaturis parci & moderati essemus, maxime in exaggerationibus propter certam subinde sanctam, ut ita dicam, zelotypiam, ne forsan hoc sit à laudibus Creatoris quoddam diverticulum, in quo solo ille habebat suos repositos amores tanquam in unico bono, extra quod non agnoscebat aliud dignum propria laude. Id quod etiam de sancto nostro Patre Ignatio legimus, ipsum in dandis laudibus, excepto Deo, reprehendere solitum superlativos, quos volebat omitti.

Nihilo minor erat in Patre Julio affectus & propensio erga Christum Dominum, ejusque sanctissimam humanitatem. Dicebat, qui profiteatur se bonum amicum Salvatoris, ut rem dignam tali amicitia præstet, debere pro salute fratrum, etiam inimicorum, suscipere in se omnem laborem, omne discrimen, etiam capitis & vitæ, sicut ipse fecit; fidus enim sodalis adjuvat alterum in rebus difficilibus & arduis, & si opus, etiam profundit sanguinem; qui non coadjuvet ita Christum in salvandis proximis, non esse bonum amicum & sodalem Christi. Et certè ex eo, quod Pater Julius fecit in concionibus, confessionibus, missionibus per tantam mundi partem, clarè apparet, ipsum hoc documentum sedulò & perfectè mandasse executioni ad usque effusionem sanguinis, & in continuis mille mortium periculis. Imò cum non amplius ipsi integrum esset laborare pro proximis, desideravit, si unquam, pro illis emori. Ad hoc ipsum mortis Christi exemplum docebat persequenter debere acceptari à Christianis mortem hoc libentiùs & prom-

promptius, quò p̄nosiorem: equidem invenio, ipsum sapius se obtulisse Deo ad oppetendam mortem auxiliis etiam spiritualibus destitutam, quia & Christum derelictum fuisse à Patre, dolorosam, amaram, nam & ipsum potatum fuisse felle & aceto, inhonoram & conceptibilem, ipsum enim vilipensum fuisse non solum à fæce plebis, verum etiam à personis primariis, à Pharisæis, Judicibus, Sacerdotibus; Et ego de facili inducor ut credam, Deum audivisse tot replicatas preces, quandoquidem, prout diximus in capite ultimo libri primi, ejus mors ita improvisa de nocte evenit, ut vix pauci potuerint tempori adesse, & videre eum expirantem. Quod equidem heroicum tam desolatæ mortis desiderium ad assimilandum se Christo Domino, est verus & genuinus lapis Lydius germani erga ipsum amoris. In hac nobili humilitate fundata supra imitationem Christi, non ex necessitate, sed per spontaneam voluntatem ostendit se etiam Pater Julius verum filium Sancti Ignatij, qui in ipsa reponebat supremum humilitatis gradum. Si Christus, dicebat Pater Julius, implevit vaticinium de se, non cum fastu, & pompa, prout æquali facilitate & gloria divina potuisset, & sicut expectabatur à suo populo, qui propter id magis illi applausisset, contentus, loco equorum superbè phaleratorum, & curruum triumphalium, vili asello, loco arcium festivorum, & spoliolorum ex inimico relatorum, paucis olivæ ramusculis, loco Baronum, Comitum, principum, pauperibus & simplicibus piscatoribus, & pueris imbellibus stipari & deduci; ita & multo magis debemus nos fugere honores & nostra talenta tegere, & sequi vestigia Christi, si ipsi bene volumus ex animo.

Quantum ipsum dilexerit in sacra communione, factis diximus suo loco, & dicturi quoque sumus alio loco. Hic illud solum memoro, quod ipse dicebat, hoc est, si in

libenter
acceptanda
mors propria à Christianis.

Desiderium mortis desolatæ veri amoris lapis Lydius.

Supremus humilitatis gradus.

Si bene volumus Christo, debemus illum imitari.

vita nostra tantum semel nobis permissum esset accipere sacram synaxin, hoc tamen pro gratia habendum singulari & maximâ, nostræ vilitati infinitæ inexpectatissimâ, & unumquemque nostrum illo fortunatissimo die facturum res grandes, ad se ritè disponendum, ut minus, quàm fieri posset, indignè susciperet. O quanto magis deberet æstimari grande & incomparabile beneficium, quotidie posse in sacra Communione unire se cum suo Domino, ac Deo? quàm prolixæ & ferventes deberent esse gratiarum actiones, quàm humiles admirationes tam profusæ liberalitatis circa nostram indigentissimam paupertatem, hoc propudiosiore, quò sapiùs abutimur tam grandi dono. Ex hisce considerationibus factum est; ut ille nunquam in præbenda aliis sacra Communione delassaretur, quamquam esset virium planè debiliū & exhaustarum, & illud faceret cum incredibili aspicientium gustu & delectatione. Et ratio erat, quia ultra id, quod supra indicavimus, videbatur sibi esse instar Christi in deserto turbas poscentis, & multiplicantis panes, & in manu habentis thesaurum pretiosissimum, & distribuētis suo arbitrio unicuique totum, nec se privato relicto & sine diminutione illius, postquam locupletasset tot pauperes. Quæ res etsi sint verissima, paucis tamen Sacerdotibus eveniunt, propter modicam ipsorum fidem, nec concipiunt illas tam vivaciter, sicut Pater Julius, & propterea longè minor apparet devotio in administrando tanto, & tam tremendo sacramento. In præbenda sibi ipsi sacra Communione dicebat, non posse rem æterno Patri gratiorem fieri, quàm offerre ipsi vulnera filij; Et hoc ipse quotidie faciebat tenens sacram hostiam manibus, cum illis sensuum affectibus, quos videmus. Porrò ipsa sacra vulnera celebrabat encomiis perraris, & supra modum bene exprimentibus divinam caritatem, id quod longum foret hic referre. Plurimas meditationes de iis fecit,

Nunquam defatigatus fuit in præbenda sacra Synaxi

Videbatur sibi esse instar Christi turbas in deserto poscentis.

Quotidie offerebat æterno Patri Christi vulnera.

fecit, in una earum per ordinem alphabeti longum numerum conglobavit definitionum de iisdem sanctissimis plagis devotarum simul, simul plenarum amoris Jesu erga nos, simul sui erga Jesum. Istum amorem ut semper conservaret accensum erga Salvatoris passionem, & erga illas divinas plagas, intra quas cupiebat usque delitescere, quotidie recitabat quandam orationem, quam mihi placet huc referre in gratiam devotorum erga passionem Dominicam.

Oratio à P. Julio quotidie recitata.

Oratio.

Domine JESU, qui ex consideratione passionis tuæ in maximam tristitiam incidisti, & factus in agonia, sanguinem sudâsti, & Matri tuæ juxta crucem re patientem & morientem contemplanti, internis doloribus veluti gladiis, animam vulnerâsti; pone me super cor tuum, & super brachia tua, & sicut Magdalenam, etiam super pedes tuos, ut ibi flendo peccata mea, remissionem illorum, & gratiam & dilectionem tuam, & Matris tuæ valeam *obtinere, qui vivis &c.*

Ex eo, quod Pater Julius dicebat debere fieri cum Deo ab ipso tam vivaciter in rebus creatis cognito, transimus ad id, quod dicebat debere fieri cum creaturis ab ipso in Deo visis. Dicebat igitur, amorem erga proximos debere esse semper uniformem & constantem, nec unquam mutari, nisi in majorem, ex quovis humano casu, amandi enim sunt in Deo, in quo semper sunt eodem modo, & esse gravissimum errorem aversionem voluntatis ab illis maxime, qui amant Deum, & amantur à Deo, & in eo fieri maximam injuriam illi divino spiritui & amori, in quo omnes boni amores uniuntur hominum & angelorum, & qui averteret se ab ipsis & immisceret amorem quemdam spurium propriæ reputationis, vel commodi, aut simile quid, quod

Amor proximorum debet esse uniformis & constans

Cavenda aversio ab amatis à Deo.

quod deformitatem in illo pulchro efficeret, dignum fore magna castigatione, tanquam ob excommunicationem à Sancto Paulo latam, cum dixit: *Qui non amant Dominum Jesum, anathema sit*; quia efficiebat deformitatem sacrilegam & detestabilem in illa divinissima uniformitate Sanctorum affectuum. Nec à peccatoribus, qui non amant Deum, dicebat habendam aversionem voluntatis, quia & ipsi possunt nos juvare ad uniendos nos cum Deo, si illos ferventer ei commendemus, cum Deus ardentissimum habeat desiderium, ut oretur pro illis. Vnde qui orat, init arctum fœdus & unionem cum divino hoc desiderio peculiari ratione, quæ ratio ipsi quodam die monstrata fuit in nubecula quadam speciosissima ante conspectum Dei posita, quæ, ut ipsi revelatum fuit, non erat aliud, quam orationes justorum simul junctæ pro peccatoribus. Dicebat facile esse orare pro ipsis, & miserari illos in ipsorum navis & ærumnis, ex intuitu, quòd multi eorum debeant esse nostri Sodales in beata æternitate, Sodalibus autem, quibuscum diu vivendum; solere condonari multos errores, & illorum causâ multa supportari, prout fecit Pater Julius, qui ad convertendos peccatores nulli labori pepercit, quærendo ipsos etiam in extrema senectâ, cum jam debile corpus ægrè per compita traheret, & frequentibus illud casibus affligeret, prout illi evenit in festo ascensionis anno 1615. ubi per scalas delapsus faciem tribus locis laceravit, & os ex allisis dentibus ita offendit, ut non potuerit manducare, nihilominus circumcursabat brumali frigore, summis per ætatem ardoribus, obibat pro ipsis jejunia longa & rigida, suscipiebat in se pœnas asperissimas.

Verùm personas bonas ex adverso debere nobis servire dicebat, sicut antiquis Romanis serviebant imagines nobilium majorum, quas pictas vel sculptas ante præcordia portabant in certis metallis, sicut portant hodie crucem equites,

Etiã peccatores possunt nos juvare ad uniendos nos cum Deo.

Nubecula speciosissima oratio justorum pro peccatoribus.

Sodalibus, quibuscum vivendum, multa condonantur.

Casus P. Julij in festo ascensionis.

Imagines nobilium Romano-rum antiquorum.

equites, & illas aspicientes, ad eorum exemplum componebant mores suos, absque eo alioquin evasissent parum compositi; similem in modum, deficiente nobis fervore & devotione debere nos ob oculos nobis ponere imagines & memorias gravium & devotarum personarum, notarum nobis & adhuc in vivis existentium, & illas intueri coram, ac si & ipsæ nos respicerent, tum enim verò nos minime ausuros facere, vel omittere hanc vel illam actionem, & si interiora nostra rimarentur, ac viderent arcanas cogitationes & desideria, futurum ut erubesceremus, non præsumentes facere id, quod non debet, & illud, quod debet, non omittere. Nec solum memoriam aliorum, verum & nostri ipsorum, quales scilicet antehac fuerimus, debere nobis esse stimulo ad bene vivendum in posterum; si namque timor perdendi fortunas temporales hominem divitem retrahit à committendis erroribus, eodem modo, qui habeat bonum virtutum, & opum spiritualium & æternarum patrimonium, hoc ipso impelli ad non dandum locum vitiis, quibus decoquantur, & ipse redigatur ad incitias, juvare enim plurimum recordationem propriæ bonitatis ad non eam abliguriendam. Hinc vehementer quoque obligari aiebat patres familias, superiores, principes ad juventutem bonis principiis imbuendam, ut se tempestivè ad omnem applicet honestatem, ejusque capiat possessionem, & fœnus, nec expedire illam rigore indiscreto & præcoce pœnarum & exprobrationum ob prima delicta adduci ad desperationem frugis; quia, quando incipiunt accumulare assen virtutis, & laudabilium operum, fiet ex incrementis avara, & adhibetur omne studium, ne dissipetur, quod jam acquisitum est: ubi autem prima ejus consecutio nimis ardua atque difficilis fuit, non erubescimus postea omnino decoquere. Atque his & similibus documentis reddebat amabilem boni hominis Christiani vitam illis,

Ff

qui

Exempla
probarum
persona-
rum.

Etiā nos
nobis esse
stimulus
debemus
ad bene vi-
vendum.

Juventus
quomodo
ad honesta-
tem ducen-
da.

De juven-
tutis insti-
tutione re-
liquit li-
bellum
perutilem.

qui non erant capaces operandi majori cum perfectione & ex impulsibus altioribus: ac de educatione quidem juven-
tutis, & de institutione ejusdem reliquit libellum quendam scriptum valde utilem ad Baronem Neapolitanum Comitem de Castello Abbatis, qui ob magnam utilitatem, quam capiebat ex familiari consuetudine cum Patre Julio, protestabatur, si omnes sui filij facti fuissent religiosi societatis, futurum se fuisse contentissimum; & duo ipsorum jam hauserant ex sancta ejus conversatione, & documentis sancti hujus propositi desiderium.

Signum
animi vilis
non liben-
ter tolera-
re jactu-
ram tem-
poralium.

Explicabat
doctrinam
hanc simi-
litudine.

Qui non
habet ani-
mum hunc
grandem,
meretur
nomen
ignobilis.

Et quia jam ex parte tetigimus incitamenta virtutis, quæ ille solebat juvenibus instillare, afferam hic nonnulla valde ipsi familiaria cum pro sua tum pro perfectione proximorum. Dicebat esse signum animi ignobilis non libenter tolerare contemptus, & jacturam rerum temporalium etiam violentam, & quia hoc primo aspectu valde adversatur dictaminibus & regulis mundi, ejus rationem dabat sequenti similitudine. Agricola, cui domi suæ est curta supellex, nec, si ea ipsi eripiat, habet unde eam reparet, si accidat, ut ei subripiatur, tum enim verò incidit in cogitationes desperabundas, & in consilia furiosa & violenta, non alia de causa, nisi, quia est mendicus, nec habet, quomodo suis ruinis succollet. Non ita dives & pollens, qui rider suorum conatus adversariorum, vel quia contra ipsum non possunt prævalere, vel quia habet in manu, unde refarciat damna. Eodem modo animus virtutum dives, qui thesauros suos habet repostos in cælis, nihil turbatur in jactura fortunarum, & honorum temporalium, quia certus est illic sibi esse abunde, unde jacturam sibi hic infra illatam restauret & reparet. Et qui non habet grandem hunc animum, & vitalitatibus his terrenis superiorem, ille meretur nomen ignobilis, & parùm, imò nullo modo generosi. Dicebat ulterius, si hic talis non habeat illam confidentiam nobilem, saltem habeat

habeat humilem fidem providentiæ de Deo, qui pro de-
 spectionibus, & humiliatōibus nobis procurat honores,
 ita ut dici possit: *Nimis honorati sunt amici tui Deus*; etsi
 multi pusilli intellectus non pertingant ad istam verita-
 tem, & lamententur de Deo, sicut canes & cætera animalia
 non capiunt, hominem sibi velle bene; dum subinde illa
 baculis excipit, ac subtrahit ea, quæ ipsis nocerent; etsi illa
 impotenter contra eum insurgant, & excandescant. Ita ho-
 mines se habent erga divitias & honores, quibus plerumq;
 utile est hujusmodi subtrahi, etsi illi hoc non cognoscant.
 Sicut frigus hibernum arboribus, tametsi videatur illas fa-
 cere aridas & siccas, plurimum prodest ad plures fructus
 suo tempore reddendos. Fundabat Pater Julius stabilita-
 tem horum axiomatum supra illas duas grandes, & ponde-
 rosas petras, quarum altera claudebat os lacus Danielis, &
 altera os sepulchri Domini; sicut enim illæ obsignatæ
 erant ad sepeliendum non solum corpora, sed & nomen,
 famamque utriusque, & nihilominus ad illas per se majori
 cum stupore apertas longe major lux gloriæ penetravit, sic
 ad eundem modum ingenium, quo utitur mundus ad de-
 primendos justos, servit istis, ut fiant gloriosiores etiam in
 hac vita; quanto magis in altera?

Sursum, dicebat, oportet ascendere cum cogitatione,
 quando quis se videt vilipensum in terris, & ab hominibus
 contemptum, & re bene perpensa observare, in illa regia
 aula secundum numerum & mensuram ærumnarum hic
 in terra pro Deo exantlatarum augeri illic dignitates &
 honores, & loco unius vilis & mortalis homuncionis, tibi
 contumelias pro nomine Jesu exhauriendas offerentis, ab
 infinitis illic & immortalibus beatorum choris te com-
 mendari, & exaltari supra stellas. Ad hanc consideratio-
 nem calamitates, & depressiones non solum perferri cum
 patientia, verum & cum gaudio, & desiderio, ut multipli-

F f 2 centur.

Frigus ar-
 boribus
 prodest, etsi
 eas aridas
 reddat &c.

Petræ Da-
 nielis, &
 sepulchri
 Domini
 obsignatæ
 erant, no-
 men tamen
 famamque
 apertas in-
 tromitte-
 bant.

Secundum
 mensuram
 hic, augen-
 tur illic
 dignitates,

centur. Ità lego in unis 23. August. datis anno 1614. Neapoli ad Patrem Hieronymum Costam quatuor annis ante mortem, valdè gavifum fuisse, si rigidè tractaretur, id quod ipsi quidam Pater Minister fecit, quasi de regalibus donis suæ senectuti à Deo reservatis. Ejus verba sunt sequentia; *Est modo hic quidam superior, qui examinat meas res, etiam literas, sicuti fieret cum Novitio, quod est donum mihi reservatum à Domino, pro hoc mortis tempore, ad majus meum meritum, & perfectionem, & valde mihi placet.* Et habebat ille pro evidenti signo & præsentis sanctitatis, & futuræ beatitudinis, si quem videbat rebus in adversis agere tranquillo, quieto, & jucundo animo, & vultu exporrecto, sicut de populo legitimus afflicto, & postea obtentâ victoriâ læto, in libro Judittæ: *Erat autem populus jucundus secundum faciem sanctorum.* Jam verò, quoniam subinde aliqui infirmi vacillant, nec se in conflictu injuriarum possunt immoti sustentare spe futuri honoris, & præmij à Deo seponendi, ipse sic eos erigebat; *Si quis homo, etiam nequam, etiam Turca sentit sibi viscera moveri misericordiâ tacto, cum videt coram se debilem à potente opprimi maximè contra justitiam, & si esset ejus in potestate, illum eriperet illâ ærumnâ, non idem cogitandum de Deo? qui est viscera misericordiæ, & ipse justitiæ zelus, in cujus præsentia omnia sunt, quæcunque sunt, an illum putamus fore spectatorem otiosum, non sumpturum vindictam, neq. staturum pro innocentibus per injuriam offensis?* Est tamen ipsi permittenda vindicandi ratio, quam exigit justitia, illam scit, potest, & vult facere meliùs, & hoc magis, quo minùs eam fument ex se.

Gaudium
de rigore
cujusdam
Ministri.

Erat autem
populus ju-
cundus se-
cundum
faciem
Sanctorum.

Sentite de
Deo in Bo-
nitate &c.

Primi
Christiani
in cryptis
habita-
bant.

Simili perfugio docebat etiam nos debere uti contra tentationes Dæmonum. *Oportet, inquit, in illis per memoriam se recipere ad illas cryptas & cavernas, in quas se primi Christiani recipiebant adversus tyrannorum furorem, atq. illic in medio atrocissimarum tempestatum perfruebantur optata pace,*

pace, quia decretum ipsis erat pati pro Deo, & potius mori, quàm obedire eorum impiis edictis; Ita tentatus recurrere debet ad vulnera Christi, quæ sunt caverna maceræ, atq; illic nihil turbari, imò assultus inimici deridere, cum namq; victoriam habeamus in manu, dummodo nolimus perdere, facile de toto Acherronte agemus triumphum. Itaque semper sive contra externos sive internos hostium incurfus volebat nos servare eandem serenitatem vultûs radiis optimæ spei florentem de divino succursu. Imò accedentium ad confessionem reprehendebat seriò certam quandam anxietatem & solitudinem, qui cum dies advenit, & tempus, videntur sibi reducti ad punctum & horam partûs, toti anxij, toti dolentes, parùm memores divini amoris, qui ex illo liberalissimæ ignoscentiæ mysterio mirum quantum elucet, & propterea in eo, qui se ad id disponit, tranquillitatem, pacem, spem alacrem, & lætam cum actionibus gratiarum requirit. Præterea, si peccata commissa afferant timorem & tristitiam, id dignum & justum esse, & multo etiam amplius, & ideo nolle currere ad confessionem, ut simus ea liberi, & effugiamus illam parvam pœnam & molestiam, intuitu maxime, quam meruimus, ablegatis tamen prius à nobis procul nimis anxietatibus, eundum esse cum fiducia & gaudio ad illum tam uberem misericordiarum fontem. Et istam quietam ad confessionem præparationem præscribebat ille tanquam utilissimum remedium scrupulosis, loco competentis cujusdam reverentiæ, quacum hoc Sacramentum charitatis obeundum esset, & pro potentissimo adversus peccati venenum antidoto in futurum.

Paucis; magnus iste Dei servus in omni doctrina sua eò tendit, ut animos & corpora personarum spiritualium disponat ad quandam tam in interno quàm externo perfectam & imperturbabilem pacem, ut ne quidem vel modicè turbentur, tamen si contra ipsas insurgant armati, &

Nostentati
in vulneri-
bus Christi.

Acceden-
tium ad
confessio-
nem an-
xietatem
reprehen-
debat.

utilissi-
mum ser-
pulosi re-
medium.

Pax imper-
turbabilis.

Dei locus
in pace.

Sicut gurgitem maris navigant dormientes, sic nobis transeunda improspera.

Felix, qui evaderet, ubi omnes despoliantur.

Si Deus inter tot mala hic tam bonus est, qualis erit illic inter omnia bona?

portæ inferorum rebellent, & adversum rationis imperitum contumacissimè debacchentur mentis affectiones: qua in pace, uti mihi persuadeo, consistit summa perfectionis in hoc mundo, & qua Deus habitat in eo, cujus locus est in pace, potest dici esse paradysus, & verus anticipatus æternæ beatitudinis prægustus, & promulsus. Non secus hic nobis, inquebat, succedunt prosperæ, & adversæ res, sicut cum navigamus gurgitem maris dormientes, ut prius simus in portu, quàm advertamus nos à littore soluisse, aut sicut qui iter agunt, supra magnum lacum congelatum & nive opertum, existimant se calcare terram, & solum denique cum respiciunt, intelligunt, quantum evaserint periculum. Et verè non existimabat in rebus mundanis esse facile aliud tam consideratione dignum, quàm periculum perdendæ inter ipsas felicitatis æternæ, ac præterea rebatur ex grati animi officio obligari erga Deum illos, qui indemnes, & incolumes trajiciunt sine jactura sui ipsorum. Sicut accideret, qui per silvam plenam latronibus, ubi plerique omnes iter agentium exuerentur, & vitæ & fortunis, ille tamen unus & cum vita & cum re evaderet incolumis, & intactus; vel qui ex magno campo, in quo & conflictus, & strages facta esset universalis, & innumeri jacerent mortui, & vulnerati, ipse unus integra cum cute absque cicatrice vel sanguinis sparsione abiisset. Cui mundus sub figuris usque ad eò inamænis repræsentabatur, facile jam prudens lector apud se statuet, quanto cum fastidio & rerum nausea in eo ageret vitam, & quàm libenter inde se expediisset, atque ideo moriendi spes illi afferebat lætitiâ, cum propter timorem, ne momento perderet, quod tanto lucratus erat tempore, tum, quia si Deus gubernat illic, sicut hic, & hic inter tot mala nobis tam bonus est, qualis illic tandem inter tot bona futurus est? Inde fuit, ut, cum ex gravi infirmitate, in qua se credebat moriturum, se videret convallescere, valde

valde se affligeret, nec facile solatium aliud admitteret, nisi ex eo capite, superstitem posse quibusdam etiamnum se nævis emundare. Asserebat & ex certa contestatione, indignum se, cui tanta fieret gratia, & in tot litteris à me lectis, propria manu exaratis Neapoli ad varios suos amicos illis ultimis annis semper illud suum magnum moriendi desiderium inculcat, ac dicit, mortem identidem illud absurdum committere, ut saltet extra rhombum, seque inutilem transfiliat, rapiendo in censum suum tot juvenes, qui possent adhuc multa bona præstare.

Vt procul omni affectu & amore erga hanc vitam degeret, considerare se solebat tanquam nondum natum. Et si illi, qui nondum natus est, nihil molestiæ affert locus, vel officium; sicut neque molestiam affert nato, non esse uno eodemque tempore in pluribus locis, ita non debet molestum esse viventi; Intuitu namque æternitatis brevissimum vitæ tempus non aliter se habet, ac si nondum venisset. Nec solum reputabat se tanquam nondum natum, verum omnes alios, tanquam jam mortuos. Ita notatum invenio, illum sibi solitum fuisse figurare nobiles, ignobiles, pauperes, divites, omnes uno fasciculo collectos, nudos vestibus, gradibus ac dignitatibus exutos; imò sine carne & pulpa, tanquam ossa arida, & alba in cæmiteriis jacentia. Hinc illa caritas erga omnes æqualis, absque ulla distinctione & respectu, nisi quòd similitudo Christi, quem in pauperibus longè vivacissimè agnoscebat, illum multo potentius traheret ad hos inclinatum & proclivem. Ex hac ipsa cogitatione, qua sibi pauperes, & æqualem à creaturis omnibus avulsionem in animum inducebat, etiam ab illis, quibus natura illum strictius per vinculum sanguinis alligaverat, cum abdicaret se bonis tam paternis, quam maternis, nihil suorum consanguineorum recordabatur; omnia transcripsit Collegio Maceratensi tunc temporis egentissimo;

Semper suum magnum moriendi desiderium inculcat.

Ut affectum vivendi moderaretur, considerabat se velut necdum natum.

Caritas erga omnes æqualis, nisi quod in pauperibus Christum magis agnoscebat.

Benefactor Collegij Maceratensis.

fimo; quamvis superiores nostri ultrò hanc abdicationem cesserint consanguineis, prout Pater Julius meminit in unis suis ad Dominum Leonardum Nepotem datis Neapoli 15. Maij anno 1615. significans illi, tabulas instrumenti asservari Romæ in officio Gerardini.

Et quamvis eum sæpius agere cum personis illustribus oportebat, quæ quotidie illum conventum volebant super negotiis cum sacris & ad conscientiam spectantibus, tum prophanis, & maxime proregis Neapolitani, nihilominus licet cum corpore ingrederetur in eorum palatia, semper tamen cum animo regrediebatur cogitationibus in paradysum destinatis, per has vel similes illi per familiares reflexiones: si maledicentia hominum non potis est mihi eripere gratiam magnatum, quantominus tentationes dæmonum poterunt me privare gratia Dei mei? Et hoc eo amplius, quod vincere istas positum est mea in potestate, & obtinere audientiam à Deo est ita facile, quàm eam velle. Ita nimirum vivebat, qui semper in desiderio habuit mortem, & ita ardentem desiderabat mori, qui semper vixit absq; ullo glutino vel visco amoris ad creaturas. Et hanc dicebat debere esse continuam occupationem nostram, hoc est, per renuntiationem quandam generalem omnium rerum conari eum statum adipisci in terra, quem habituri aliquando sumus in cælo. Quod quanquam ipsi jam ad summum perfectionis apicem provento per usum & assuetudinem facillimum & proclive evasisset, non possumus tamen negare, difficilem suam, & naturali pondere roboratam indolem magnas ipsi fecisse difficultates. Dicebat tamen valde repugnare catello stare rectum pedibus posterioribus, nihilominus vel minis bacilli, vel spe delicatioris boli assuescieri perbellè ad opus sibi difficile & arduum; ad eum modum indolem nostram pravam, & inclinatum ad casum deorsum, si auriculam circumstrepit ferula divina

regrediebatur in palatia corpore, animo erat in paradiso.

Dictum valde spirituale.

Audientia apud Deum tam facilis, quàm eam velle.

Catellus spe boli discit stare pedibus posterioribus.

divinæ vindictæ contra eum, qui cadit, vel si ipsi ponatur ob oculos pulchritudo remunerationis, qui se erigit in pedes; novisse se sustentare, & stare rectam in pedibus, & currere viam mandatorum Dei; nec posse hic prætendi fenestram, quæ ipsa sit morbus, & in casum propensa, imo existimare se, si senes repuerascant, & juvenescant in corpore, illos multo magis juvenescere debere in spiritu; Et me minime latet, ipsum in ætate sua decrepita fuisse multo ferventissimum, qui instar novitij incipientis innovaret proposita sua, exaungeret pænitentia opera, multiplicaret orationes, annotaret sua lumina, & fructus, quos ex oratione perciperet.

Et valde puduisset illum, inquiebat, si plantæ, quò annosiores sunt, hoc altius agunt radices, & artifices, quò longius tractant artem, semper fiunt excellentiores, & milites quò magis veterani, hoc plus merentur, & ipse in cultura spirituali semper minus alta fundamenta jecisset, in arte amandi Deum semper imperitior evasisset, & in militia cæli usque magis Novitius? Ita obligabat illum suæ professionis ratio, ita docebat ille proximos secundum desiderium, quo flagrabat, eorum salutis & perfectionis. Dicebat igitur necessarium esse, aures apertas tenere, & attentas istis æternæ vitæ dictaminibus, & optimis regulis, maxime amatores hujus præsentis vitæ, pomparum, & eminentiarum ejus; quia Dæmon ipsos confidentius, & impudentius aggreditur propter eorum cæcitatem, quoniam obcæcati sunt fucato splendore mundanæ vanitatis, & sibi persuadet, eos se facilius vincere posse, ejusque rei se habere experientiam in se ipso, ita miserè à tentatione profligato, quia excæcatus nimio suæ præminentia splendore non vidit, quid ejus esset officij, & cecidit tanto profundius, quanto altius oculos sustulerat. Pari modo eum experientia docuit primorum hominum, qui simili vertigine correpti in tantò ma-

Gg

jorem

Senes si repuerascant in corpore, multo magis juvenescere debere in spiritu.

In ætate decrepita fuit multo ferventissimus.

Valde turpe, quo annosior, hoc imperitior.

Diabolus exemplum capiat à se ipso.

Et primi parentes.

jorem prolapsi sunt caliginem, quanto magis credi volebant se oculos tenere apertos. His talibus, qui ex eo cæci, quia nimium videre volebant, non possunt viam salutis aspicere, præscribebat pro itineris duce certam simplicitatem in quatuor partes distributam.

Pro nimis
videntibus
remedium,
simplici-
tas.

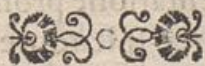
Prima
Christiana,
altera
Theologi-
ca.

Tertia po-
litica.

Quarta re-
ligiosa.

Primam vocabat Christianam, quæ consistit in submittendo, & ligando suo intellectu ad credendum, quodcunque proponit Ecclesia, absque eo, ut quis velit examinare per rationes, si id conveniat, vel non. Secundam vocabat Theologicam consistentem in fiducia certa providentiæ divinæ, acceptando res omnes, quæ eveniunt, à manu divina, & ab ipsius sceptro, & acquiescendo illis tanquam ab ipso ordinatis ad majorem ejus gloriam, & nostrum bonum, absque aliarum causarum examine. Tertiam vocabat politicam, vel philosophicam, quæ se remittit totam personarum gravium, & prudentum arbitrio & judicio, propriamque opinionem illarum opinioni, & examini submittit. Quarta simplicitas religiosa est, & omnium perfectissima, quæ omnem suam voluntatem, & judicium subjicit superiori multò magis, quàm ulli alij, qui superior non est; sicut Christus Dominus patri suo æterno se submitit, & dixit: *Non mea, sed tua voluntas fiat.* Sic hominem Christianum & religiosum tutum incedere ab omni periculo, & sic ipse se gubernabat. Sicut itaque tota perfectio consistit in facienda voluntate Dei, & Pater Julius in

hoc fuit exactissimus, ita in dandis documentis in hac materia inchoavimus hunc librum, & faciamus finem in iisdem.

LIBER